

MITÄ ON MIETISKELY?

Pekka Ervastian esitelmä 8.5.1927

Niin kotoiselta kuin tämä aihe voi tuntua meikälaisistä totuudenetsijöistä, niin yhtä etsityltä ja vieraalta se voi tuntua jonkun tavallisen sanomalehden lukijan mielestä. Hänen mielestään voi olla kaksikin syytä, minkä tähden tuollainen aihe tuntuu etsityltä. Ensinnäkin me olemme nyt kesää lähestymässä, ja kesä vaikuttaa ihmisiin vapauttavasti, se vaikuttaa, että me käännämme huomiomme ulospäin, jota vastoin mietiskely tuntuu sellaiselta, joka kääntää meidät sisäänpäin. Sentähden sellainen lukija voi ajatella, että tuosta aiheesta voisi pikemmin puhua talvella, kun ihminen istuu kammiossaan, eikä kesällä, kun hänen halunsa on ulos luontoon. Ja toinen asia, jota tuollainen sanomalehden lukija voi ajatella: "Eikö itämailla ole kyllin mietiskelyä ja haaveilua ja eikö juuri siksi ole tultu kovin suureen epäkäytännöllisyyteen ja siihen, että itämaalaisten on vaikea tulla nykyisessä reippaassa maailmassa toimeen? Mehän elämme länsimaisessa kulttuurissa, me olemme ymmärtäneet syvästi sen, että meidän täytyy olla käytännöllisiä, koska elämäkin on itsessään käytännöllistä. Mietiskely kuulostaa haaveelliselta ja epäkäytännölliseltä."

Tosin ne ihmiset, jotka näin saattavat ajatella, eivät ehkä osaisi tarkasti määritellä, mitä mietiskely on; he tyytyvät siihen, että ajattelevat, että se on turhaa haaveilua; pitäisi ehkä istua mietiskelemään tai ainakin olla sellaisessa mielentilassa, että joutuu pois elämän todellisuudesta. Heillä on vastenmielisyys sellaista sanaakin kohtaan kuin mietiskely. – Niin on ollut täällä länsimailla, jossa meidän aineellinen kulttuurimme on mennyt eteenpäin, niin että "me olemme saaneet asiat ja elämän niin ihanan pitkälle", kuten Goethe sanoo Faustissa.

Voimmehan ajatella tämän aineellisen kulttuurin suhteen täydellä syyllä niin, sillä suurta on länsimainen kulttuuri saanut

aikaan tieteen ja taiteen kaikilla aloilla, ja itse elämä maan päällä on tullut ainakin muutamille ihmisille koko lailla mukavaksi ja helpoksi. Tietenkään ei elämä koskaan ole ilman huolia; ihmisellä aina voi olla sisäisiä huolia, mutta joka tapauksessa on voitu aineellinen kulttuuri kohottaa korkealle. Sentähden on luonnollista, että ihmiset aivan kuin vaistomaisesti tuntevat, etteivät he tahdo olla missään tekemisissä mietiskelyn ja fantasioinnin kanssa. Elämä on vaikeata ja vaatii toisella tavalla meidän huomiomme.

Toiselta puolen on meidän kuitenkin myönnettävä, että viime vuosisadan aikana on alettu ymmärtää, että ihmisen ajatus on suuri tekijä elämässä. On tullut selviöksi, kulttuuri-ihmiselle ainakin, ettei ihminen saa mitään aikaan ilman ajatusta: ei tämä aineellinen kulttuurikaan olisi mennyt niin pitkälle, elleivät jotkut ihmiset olisi ponnistaneet aivojaan. Ajatus on sangen tärkeä tekijä elämässä. Sen jo kaikki alkavat myöntää. Ja ihmiset jo yhä enemmän alkavat tunnustaa, että jos mitä on tehtävä juuri tässä käytännöllisessä elämässä, on hyvä sitä ensin vähän ajatella. Ei suinpäin voi mihinkään syöstä, ei hosua ja hommata ilman ajatusta. Sitä teroitetaan jo lasten mieliin koulussa, ja meidän kulttuurimme alkaa olla täynnä sitä tietoa: ihmisen täytyy oppia ajattelemaan, vain ensin ajattelemalla hän voi jotakin toteuttaa teoissa.

Jos vielä luomme silmäyksen ei ainoastaan omiin oloihimme Euroopassa, vaan Amerikan oloihin ja ajattelemme niitä viime vuosisada lopulla ja tällä vuosisadalla, niin me joudumme siihen, että meidän täytyy tunnustaa, että siellä ainakin johtavissa piireissä päästiin selvään käsitykseen, että ajatus on niin suuri tekijä ihmisen elämässä, että melkein koko elämä oikeastaan riippuu siitä. Se filosofi, joka Amerikassa sai suuren kääntein aikaan, oli Emerson. Hän edusti sitä näkökantaa, että kaikki elämässä on oikeastaan sielua, henkeä, ajatusta; sentähden ihmisen pitää oppia ajattelemaan, tuntemaan itsensä ajattelevaksi olennoksi, sieluksi. Ja kun ihminen ottaa tällaisen asenteen

elämään nähden, että hän on sielu, joka ajatuksen voimalla vaikuttaa ulkonaiseen elämään ja lähinnä omiin toimintoihinsa, niin silloin hän ymmärtää ja huomaa sangen pian, että ajatus luo tämän ulkonaisen elämän. Ihmisen ajatus luo ulkonaisia olosuhteita, ajatuksella ihminen voi tehdä olosuhteensa joko onnellisiksi tai onnettomiksi. Hän voi, päästäessään kaikkia turhia ajatuksia, tunteita, himoja ja haluja sisäänsä, turmella elämänsä, jota vastoin, jos ihminen ottaa itsensä omiin käsiinsä, hän ottaa kuin kohtalon omiin käsiinsä, ja silloin hän ajattelemalla voi muuttaa itsensä ja ympäristönsä. Hän voi ajattelemalla luoda itselleen onnelliset olosuhteet.

Näin alkoivat amerikkalaiset ajatella. Suuri liike syntyi, "New thought", uusi ajatus, Emersonin ja muiden vaikutuksesta, ja se tuli näiden ajatusten levittäjäksi. Se opetti amerikkalaisille: muista, että ajattelemalla voit muodostaa oman elämäsi ja ympäristösi, ajattelemalla voit viedä ihmiskuntaa eteenpäin – tai taaksepäin. Tämä kävi yhä selvemmäksi ihmisille Amerikassa. Ja "Christian science", kristillinen tiede meni niin pitkälle, että se sanoi: ei ole mitään muuta todellisuutta kuin ajatus. Tätä aineellisuutta, joka on meidän ympärillämme, ei ole olemassa, se on ainoastaan ajatuksen tuote, harhaa. Eräs ihminen, joka oli tämän liikkeen kannattaja, sanoi kerran minulle: "Oi, pelkäätekö vetoa? Ei ole mitään sellaista kuin veto, se on illuusiota. Kun ajattelette, ettei sitä ole, te vapaudutte siitä." Ihmettelin tätä, en tuntenut silloin vielä New thought-liikettä, mutta olin kyllä ymmärtänyt, että ihminen on suuri tekijä tässä maailmassa; kuitenkin oli se ajatus minusta uusi ja outo. Hän sanoi, ettei hän ollut sairastanut koskaan mitään. Ja minun täytyi myöntää, että vaikka hän oli koko lailla vanha ihminen, oli hän suora ja pulska. Hän ei ollut suorastaan christian science-, kristillinen tiede-ihminen, vaan new thought-, uusi ajatusliike-ihminen. Christian science-liike korostaa erikoisesti sitä, ettei ole mitään olemassa. Tämä ihminen, jonka kanssa juttelin, painotti sitä, että kaiken pahan olemassaolo riippuu siitä, että kuvittelemme sitä. Jos

jyrkästi sanomme: sitä pahaa ei saa olla olemassa – vaikka sitä olisikin – tulemme vapaaksi siitä. Minä sitten lisäsin siihen, sillä se vaikutti minuun vähän peloittavasti samalla: "Ette siis ollenkaan kärsi koskaan?" "En. Miksi minä kärsisin", hän sanoi, "sehän olisi turhaa voiman tuhlausta. Olen aina onnellinen ja iloinen; en halua kärsiä." Ajattelin sitten vähän hänen elämäänsä ja ajattelin, että hän oli kokolailla varakas ja eli huoletonta elämää. Kysyin sitten vielä: "Luuletteko, että olisitte silloinkin ilman kärsimyksiä, jos olisitte hyvin köyhä? Ajattelisitteko silloinkin näin?" Hän vastasi "Tietenkin, silloin ajattelisin, ettei mitään köyhyyttä saa olla olemassa, ja siitä olisi seurauksena se, että köyhyys pakenisi minusta ja tulisin rikkaaksi." – "No, ehkä minäkin saattaisin sen ymmärtää, jos ihminen käsittäisi sisässään, että jokainen ihminen on kuninkaan poika ja hallitsee koko elämää ja maailmaa. Miksi hän olisi köyhä, sillä vaikka hänellä ei olisi aineellisuutta käytettävänä, hän tuntisi itsensä rikkaaksi." Hän sanoi: "Mutta Amerikassa ihmiset suorastaan ajattelevat: tahdon tulla rikkaaksi ulkonaisessa, aineellisessa merkityksessä." Kun hän sanoi näin, silloin vielä enemmän pelästyin ja ajattelin: tuo on kummallista, sillä jos minun käsissäni on luova voima, ajatus, jonka takana on vahva usko ajatuksen voimaan, onko minulla oikeus käyttää sitä silloin ilman muuta omaksi persoonalliseksi hyödykseni? Tuo tuntui minusta hyvin kummalliselta ja mainitsin hänelle siitä. Hän sanoi "Amerikassa ei tuollaista ajatella; emme rupea sillä vaivaamaan päätämme. Tässä elämässä täytyy olla mukana; tässä ei pärjää ihminen, joka pelkää; täytyy olla rohkea; täytyy menestyä elämässä."

Silloin minä hengessäni pakenin Madame Blavatskyn luo, ja hänen kuvansa tuli hyvin elävänä eteeni ja minä näin hengessäni hänen koskettelevan juuri näitä asioita ja opettavan jotakin aivan toista.

Tänään on toukokuun 8. päivä ja se on, kuten tiedämme, Madame Blavatskyn kuolinpäivä, sillä hän kuoli 8:ntena toukokuuta v. 1891. Hän, joka aloitti työnsä Amerikassa, keskellä

kaikkia näitä amerikkalaisia liikkeitä, oli siis kyllä hyvin tietoinen noista ajatussuunnista; hän saattoi nähdä, mitä niissä oli hyvää ja paha. Ja hän, joka niin salaperäisenä ilmestyi tähän maailmaan, seikkailijana suuren maailman mielestä, mutta merkillisenä henkisenä opettajana toisten mielestä, hän kärsi äärettömästi. Hänen elämänsä oli oikeastaan suurta tuskaa sekä fyysisesti, koska hän oli sairas, että sielullisesti, koska hän otti ihmiskunnan vihan ja pilkan päällensä, kun hän aloitti teosofisen työn, josta minulla ja monella muulla on ollut niin paljon onnea ja iloa; monelle sadalletuhannelle ihmiselle se on ollut täydellinen elämän pelastus. Madame Blavatsky, joka tämän työn teki, itse kärsi ja kuoli kärsimyksiinsä. Ja entäs toinen suuri, ihmeellinen olento, joka oli lähellä madame Blavatskya, Jeesus Kristus, hänkin kärsi. Ei hän mitään "kristillistä tiedettä" käyttänyt, ei hän manannut itsestään kärsimyksiä pois. Kun suuret vaarat ja kärsimykset häntä uhkasivat, hän ehkä hetkeksi kuin pelästyi ja sanoi: "Menköön pois tämä kalkki!" – mutta lisäsi samalla: "Ei, niinkuin minä tahdon, vaan niinkuin sinä, Isä. Juon sen kalkin loppuun." Ei siis mitään illuusiota: "Olen vapaa, kuin Isän poika" – vaan "ristini kannan kuolemaan saakka."

Näin Madame Blavatsky oli siis aivan toisenlainen kuva ihmisestä, kuin mitä minun mielestäni sillä hetkellä vähän pintapuoliset amerikkalaiset antoivat ihmisestä. Minunhan täytyi sydämeni syvyydestä tunnustaa, että madame Blavatskyn työ oli suuri ja ihmeellinen, sillä hänhän toi jotakin tietoa, eikä ainoastaan tuollaista käytännöllistä "Hokus pokusta", niinkuin new thought-liike, että olisi antanut taikasauvan ihmisille, vaan hän selvitti koko elämän, antoi tietoa ja valoa, kertoi, mitä varten olimme täällä. Ja se viisaus, jonka hän antoi, ei ollut sitä tietoa, jota voimme etsiä yliopistoista: sitä elämänviisautta emme voi oppia niissä, vaikka voimme oppia paljon painamaan mieleemme kaikenlaisia tietoja ja faktoja. Mutta me emme saa mitään suurta varmuutta ja tietoa siitä, mitä elämä on, sillä jos kuljemme yliopistosta toiseen ja kuuntelemme, mitä oppineet eurooppalaiset

ja amerikkalaiset julistavat, niin toinen sanoo toista ja toinen toista. Ei ole oppineilla Jumalasta tietoa, ei elämästä ja kuolemasta, ei siitä, mitä ihminen on. He saattavat tietenkin kirjoittaa kirjoja psykologiasta ja antropologiasta. Yksi professori sanoo niin, toinen näin, ja he saattavat vielä olla yhtä mieltä siitä, että ihmisellä on sielullinen elämä, mutta kuinka tärkeä se sielullinen elämä on, siitä eivät ole yhtä mieltä. Toinen professori voi uskoa, että jotakin sielunelämästä jää jäljelle kuoleman jälkeen, toinen taas voi sanoa, ettei siitä jää mitään; ihmisen sielunelämä on riippuva hänen ruumiinsa toiminnoista. Me siis, kun kuljemme yliopistosta yliopistoon ja opimme länsimaalaista tietoa ja viisautta, jäämme kuin kysymysmerkeiksi; ei kukan oppineista voi selittää, mitä elämä on, ei kukaan voi puhua tiedon auktoriteetilla, ei kukaan voi sanoa: "Minä olen istunut Jumalan neuvospöydässä; minä tiedän.

Tämä länsimaalainen viisaus osoittautuu jokseenkin tyhjäksi ja pintapuoliseksi. Ja silloin tällaisen länsimaalaisen tiedon tavoittelun keskelle ilmestyy ihminen, joka sanoo: "Olen tullut niiden ihmisten luota, joilla on tietoa." Minun tietoni voi olla vaillinaista, mutta on sekin sentään 10, ehkä 100, 1000 kertaa todellisempi kuin yliopistonoppineiden tiedot. Ne ihmiset, joiden luota olen tullut, eivät ole lukeneet tietojaan kirjoista, vaan ne tiedot ovat hankitut elämästä itsestään tuhat- ja kymmenentuhatvuotisilla ponnistuksilla. He ovat voittaneet kuoleman ja tehneet itsestään ihmisolentoja, joiden yli kuolemalla ei ole valtaa. Siis heidän mahdollisuutensa tutkia on verrattoman paljon suurempi kuin niiden, jotka selailevat kirjoja ja muutaman kymmenen vuoden perästä haihtuvat maan tomuksi. Ne ihmiset, jotka ovat kuoleman voittaneet, he jotakin tietävät. Ja Madame Blavatsky kertoo meille niin paljon, kuin hänen oli sallittu, Jumalasta, maailmasta ja ihmisestä. Ja kaikki nuo kertomukset, aatteet, tosiseikat, jotka hän toi esiin, ovat vaikuttaneet satoihintuhansiin ihmisiin totuuden merkillisellä voimalla, niin että me olemme tulleet vakuuttuneiksi siitä, että elämän koneisto

on juuri niin rakennettu ja tehty, kuin Madame Blavatsky on viitoittanut. Hänen työnsä siis tältä kannalta oli suuri. Kaikki ne, jotka länsimailla ovat tulleet vakuuttuneiksi jälleensyntyemisestä, siitä, että tämä elämä on kuin koulunkäyntiä ja ihmiset tulevat tänne yhä uudestaan, kaikki ne ihmiset tunnustavat, että Madame Blavatskyn työn kautta ne aatteet levisivät tänne. Ja he kiittävät häntä siitä, että hän ne aatteet, jotka itämailla ovat olleet aina tunnetuita, toi tänne.

Mutta jälleensyntymisen yhteydessä Madame Blavatsky korosti vielä monia muita seikkoja, jotka itämailla ovat jo unohtuneet, koska siellä kansan keskuudessa on päässyt valtaan ajatus, että ihminen voi syntyä uudelleen eläimeen. Madame Blavatsky nimenomaan korosti sitä seikkaa, että kun kerran henki on saavuttanut inhimillisen asteen, se ei enää ruumistu eläinkuntaan. Tuo kansanomainen käsitys itämailla on heidän taikauskoaan, jolla ei ole mitään todellisuuspohjaa. Meidän täällä länsimailla pitää ymmärtää, että jälleensyntyminen on syntymistä yhä uudestaan ihmiseksi. Madame Blavatskylle oli siis paljon valoa tarjottavana tämän elämän suhteen, ja hän teki sen ymmärrettäväksi täällä länsimailla.

Mutta meidän tarkoituksemme ei ollut nyt syventyä kaikkiin niihin asioihin, joita madame Blavatsky opetti, – mehän tunnemme ne, – vaan tarkoituksemme on kääntää huomiomme siihen erikoiseen kohtaan, mitä hän opetti ajatuksen, mietiskelyn suhteen. Mitä hän, joka tuli Amerikassa keskelle ihmisiä, jotka olivat tutustuneet New thought – ja Christian science-liikkeeseen, mitä hän sanoi heille? Hänen opetuksensa, niinkuin voisimme sanoa mietiskelystä, on radikaalisesti aivan toinen. Hän sanoo nimenomaan: ajatus on tietenkin – niinkuin New-thought-liike olettaa – suuri, voimakas tekijä elämässä; ajatuksen voimalla ihmiset voivat luoda, ajatuksen voimalla koko maailma pidetään yllä, mutta ajatuksen voimaa voi käyttää sekä oikein että väärin. Kysymys ei ole ainoastaan siitä, käytetäänkö ajatuksen voimaa, kysymys on myös siitä ja lopullisesti paljon enemmän siitä, miten

sitä ajatusvoimaa käytetään, oikein vai väärin. Ajatuksen voima on aina ollut tunnettu; viisaat ihmiset ovat tietäneet, mikä voima on ihmisen ajatuksella, mutta kaikki viisaat ovat aikojen aamusta saakka tehneet tarkan eron valkoisen eli oikean, ja mustan eli väärän käytön välillä. Jos minä ajatuksen voimalla, niinkuin tiedän, että voisin, panisin kyllin paljon omaa henkistä voimaa omaan ajatukseeni ja sen voimalla karkoittaisin itsestäni kaikki taudit, niin mitä silloin tekisin? Silloin prostituoisin suurta henkistä voimaa, käyttäisin väärin sellaista henkistä voimaa, joka on minulle annettu aivan toisia tarkoituksia varten. Se, että minulla on monenlaisia tauteja ruumiissani, on minun ristini, karmani. Se on seurausta minun omista ajattelemattomista ja varomattomista teoistani menneisyydessä; en ole hoitanut ruumistani niin hyvin, kuin olisin voinut, olen liian paljon seikkaillut ruumiini kanssa, olen ajatellut: mitä siitä, jos tulen sairaaksi, kunhan totuuden löydän. Sentähden, koska se on omaa karmaani, tahdon sen kärsiä – ellei joku toinen auta minua rakkaudessa. Ihminen itse ei saa auttaa itseään, mutta toinen saa häntä auttaa. Sentähden on aivan laillista ja oikein, että meillä on lääketiede ja monet ihmiset, jotka koettavat auttaa. Se on laillista okkulisestikin katsoen sentähden, että siinä toinen koettaa toista auttaa. Lääkärit voivat auttaa, sillä he ovat tutkineet, millä tavoin voidaan sairautta poistaa, ja ihminen on oikeutettu sitä apua käyttämään ja siitä hyötymään. Kaikki, missä on toisten apu kysymyksessä, on oikein ja laillista, mutta itse ei saa käyttää mitään henkisiä voimia poistaakseen itseltään kärsimyksiä. Ja me tiedämme Madame Blavatskyn itsensä suhteen, että hän oli sairas ruumiillisesti ja hän kärsi tuskia sielullisesti, ja hän monta kertaa ajatteli: "Jospa saisin kuolla" – mutta sitten hän taas ajatteli: "En tahdo kuolla, ennenkuin olen saanut työni johonkin päätökseen; tahdon kirjoittaa Salaisen opin." Ja hänen mestarinsa pari kertaa asetti juuri tämän kysymyksen hänelle: "Sinun karmassasi olisi nyt saada astua pois elämän näyttämöltä, voisit saada kuolla, mutta jos tahdot jatkaa työtäsi, on sekin mahdollisuus olemassa."

Ja kun madame Blavatsky tahtoi jatkaa, mestari siunasi häntä ja antoi hänelle niin paljon voimaa, että hän nousi tekemään työtä. Ja lääkärit ihmettelivät sitä, sillä he luulivat, että hän kuolisi.

Tämä oli Madame Blavatskyn eräs suuri opetus: ajatusvoiman, henkisen voiman käyttäminen itsekkääseen tarkoitukseen on mustaa magiaa; kaikki viisaat ovat sen siksi leimanneet. Jos ihminen istuu miettimään, että hänen täytyy tulla rikkaaksi, silloin hän harjoittaa mustaa magiaa. Ihmisen täytyy ajatella, ettei hän aseta mitään erikoisia vaatimuksia elämälle; hän tekee velvollisuutensa, työnsä. Jos hän on liikemies, joka on tekemisissä rahan kanssa hän asettaa rahansa sinne tai sinne, siitä voi tulla voittoa; hän käyttää luonnollisia, inhimillisiä keinoja; silloin se on hänen oma asiansa, silloin hän ei ole harjoittanut mustaa magiaa. Ero on juuri siinä, että musta maagikko ei tahdo varsinaisesti työskennellä, ei kärsiä mitään, ei itse olla missään tuskassa, ei itse synnyttää mitään rikkautta ja onnea itselleen eikä toisille, hän vaatii elämältä, että menestyksen pitäisi tulla kuin itsestään.

Madame Blavatsky huomautti juuri tästä; tämä on hyvin tärkeä seikka, ensimmäinen puoli asiasta, mikä on oikein ja mikä väärin. Kaikki, mikä on itsekästä, on väärin, ja kaikki, mikä on hyvää ja epäitsekästä, se asettuu oikealle puolelle. Siinä en ensimmäinen punnitus.

Madame Blavatsky huomautti kaikista tärkeimmästä seikasta: mietiskelyllä ei ole mitään tekemistä tämän maailman ulkonaisten asioiden kanssa. On koko mietiskelykäsitteen profanoimista, jos ajattelemme, että sillä on jotakin tekemistä tämän ainemaailman asioiden kanssa. Muistakaamme, että mietiskely on jotakuinkin samaa, mitä yleensä ymmärrämme rukouksella. Täällä länsimailla on kasvettu siihen, että voidaan rukoilla esimerkiksi voittoa sodassa. Se on mustaa magiaa, sanoo Madame Blavatsky. Ihmiset voivat rukoilla, että Jumala lähettäisi heille leipää, hyviä naapureita, paljon tavaraa, hyvän vaimon jne., kuten Luther opetti. Jos tällaisessa rukouksessa olisi mitään

todellista, sehän olisi lähellä mustaa magiaa. Rukous voidaan länsimailla sillä tavoin käsittää, mutta se on pintapuolinen ja väärä käsitys. Rukous on oleva samanlaista kuin mitä me käsitämme mietiskelyllä; se on oleva kääntymistä korkeimman puoleen ainoastaan valaistusta, tietoa, totuutta saadaksemme. Mietiskely ja rukous on olemassa juuri sitä varten, että ihminen, niinkuin Jeesus sanoo, etsisi Jumalan valtakuntaa. Mitään muita asioita ei pidä mietiskellä, rukoilla. Mietiskely ja rukous on pyhää, vain sitä varten, että ihminen saavuttaa Jumalan valtakunnan. Se yksin on hänelle tärkeää. Jos hän saavuttaa jumalan valtakunnan, silloin tulee hänelle kaikki muu tavalla tai toisella. Hänen ei tarvitse mistään huolehtia; häntä ei liikuta, oli hän köyhä tai rikas, ylhäinen tai alhainen, oli missä asemassa tahansa. Ihminen on ihminen elämän edessä, hän on yksilö Jumalan edessä; elämän suuren hengen edessä hän seisoo ainoastaan ihmisenä, nimitettäköön häntä täällä kuninkaan pojaksi, hamppariksi, maankiertäjäksi tai miksi tahansa. Ja Jumalan edessä hänellä on vain yksi suuri elämän lahja, elämän mahdollisuus, kaikki muu on tavallaan harhaa. Se yksi lahja, mikä jokaisella ihmisellä on elämän edessä, on mahdollisuus rukoilla, mietiskellä, mahdollisuus etsiä Jumalaa. Mikään muu ei ole tärkeää. Mitä varten me elämme, jos emme tiedä mitä varten elämä on? Mitä varten olemme olemassa, jos emme pääse ollenkaan selville siitä, kuka, mikä voima meidät on tänne pannut. Mitä varten meidän pitää vaeltaa maan päällä, tehdä työtä ja nähdä vaivaa ja olla kaikenlaisissa vaikeuksissa ja etsiä ahneesti jotakin iloa, jos emme ymmärrä, että meidän tehtävämme on päästä tietoon siitä, mitä varten tämä kaikki on. Me ihmiset olemme juuri ihmisolentoina siinä tilassa, että voimme etsiä totuutta ja löytää totuuden. Ja meidän kykymme, jonka olemme elämältä saaneet, jonka aina saamme, kun tulemme tänne, on se, että voimme mietiskellä ja rukoilla näitä asioita, voimme pitää ajatuksemme kiinni näissä jumalaisissa kysymyksissä. Se on kaikista tärkeintä elämässä. Meidän tulee

etsiä itse elämän totuutta, olemassaolon salaisuutta, sitä Isää, joka on meidät tänne lähettänyt. Häntä meidän tulee etsiä.

Madame Blavatsky sanoo: "Aikojen viisaus on juuri siinä, että tämän elämän totuuden voi löytää. Te voitte tulla tietoisiksi siitä Isästä, joka on teidät tänne lähettänyt; te olette ihmisiä ja ihmisinä Isän Jumalan poikia. Kuinka ette siis oppisi tuntemaan omaa alkuperääänne? Sehän on teidän ensimmäinen tehtävänne ja etuoikeutenne. Onneton se lapsi, joka ei isäänsä tunne."

Kaikkina aikoina viisaat ovat juuri tämän tienneet. He ovat kokeneet näitä asioita; he voivat näyttää meille, millä tavoin meidän tulee rukoilla, millä tavoin mietiskellä. Ja viisaat ovat aina sanoneet: teillä on aikaa kaikenlaiseen, syömiseen, nukkumiseen, pukeutumiseen, työhön, kuinka te siis tulette sanomaan: meillä ei ole aikaa mietiskelyyn. Kuinka te sanotte näin, kun se on tärkeämpää kuin syöminen? Mitä varten te syötte ja mitä varten te teette työtä, jos ette rukousmietiskelyllä pääse ensin selville siitä, mitä varten tämä kaikki on. Koettakaa ajatella siltä kannalta, että rukousmietiskely on erinomaisen tärkeä tässä elämässä, teillä on juuri tämä ruumis sitä varten, että etsisitte Jumalan valtakuntaa. Teillä on itsellenne ja toisillenne paljon aikaa, olkoon teillä aikaa omalle hengellenne, Jumalalle, joka puhuu hiljaisuudessa. Rukoilkaa, ajatelkaa, mietiskelkää joka päivä, omistakaa joka päivä hetki korkeammille asioille – ei mitään vahinkoa siitä koidu. Ja kuunnelkaa, mitä vanhat viisaat muinaisista ajoista lähtien ovat Intiassa opettaneet. Jos kansa on tietämätön, se johtuu siitä, ettei se ole ymmärtänyt mietiskelyä eikä ole tahtonut opettajiltaan sitä oppia. Mutta Intiassa on tämä tieto ollut aikojen aamusta lähtien hyvin selvänä kaikille niille, jotka ovat tahtoneet sillä tiellä edetä. Tutki itseäsi, huomaa, kuinka sinun minuutesi on pukeutunut eri verhoihin. Sinulla on kaamamanas, persoonallinen elämän sisältö, joka toimii tässä näkyvässä maailmassa, sen käytännöllisissä asioissa. Sinun persoonallinen sielusi on täynnä tämän maailman asioita, se on yksi puoli sinun tajuntaasi. Mutta sitten on tuo toinen puoli, joka

voi olla heikko ja salassa, totuutta etsivä, ajatteleva, filosofoiva, jossa järki toimii suurten kysymysten parissa. Tämä on manas puhtaassa merkityksessään. Mutta vielä sinulla on eräs puoli, aivan kuin verho sinun minuutesi ympärillä, joka voi suuremmassa hartauden tai rakkauden tunteessa nousta totuuden näkemiseen. Tätä vanhat intialaiset nimittivät buddhiksi.

Kolme puolta on siis ihmisen sielunelämässä, kaamamanas, manas ja buddhi. Jokainen ihminen ei huomaa näitä kaikkia; jokainen huomaa kumminkin kaama-manaksen. Ihmisen on tultava rukoilijaksi, mietiskelijäksi, ennen kuin hän voi tulla tietoiseksi puhtaasta manaksesta.

Eikö siis ihmisellä, jonka järki on melkein kokonaan ollut kiinni epäpuhtaissa asioissa, ole toivoa oppia mietiskelemään? On toivoa, sillä vanhat intialaiset ovat opettaneet: sinun mietiskelysi alkaa sillä, kun sinä vielä olet persoonallisuudessa kiinni ja näet toisten ihmisten persoonallisuuksia, että sinä rukouksessa ja mietiskelyssä käännyt sen puoleen, joka on puhdas, siis tuon ikuisen, nuoren, kauniin puoleen. Ilmennyt Jumala, Ishvara, Herra, on se, jota sinun tulee ajatella, mietiskellä. Jokaisessa uskonnossa on aina jokin keskusolento, mestariolento, joka edustaa täydellisyyttä seuraajilleen, ja kun sinä olen kristitty ja sinulla on Jeesus Kristus mestarina, ajattele häntä, mietiskele häntä, tuota täydellistä sankaria, tuota ihmistä, joka edustaa sinulle kaikkea kauneutta ja puhtautta. Mietiskele sitä keskellä omaa epäpuhtauttasi, kunnes se aivan kuin täyttää sinut omalla puhtaudellaan. Häntä mietiskele, jos sinun ajatuksesi liikkuu persoonallisissa asioissa. — Jos taas mielesi on suurissa, filosofisissa kysymyksissä, jos osaat ajatella ja pohtia tämän kosmoksen suuria kysymyksiä, aatteita, jos sinun järkesi liikkuu helposti ja vapaasti sellaisissa kysymyksissä, silloin muista, päästäksesi kaikista näistä aatteista ja suurista näköaloista johonkin varmuuteen, mietiskele, rukoile sitä mestaria, joka on sinun sydämessäsi. Tiedä, että sinulla itselläsi on Itse aatmaa henki, Jumala, Jumalan Poika, Kristus. Mietiskele, ajattele siis

Kristusta sydämessäsi. "Yksi on teidän Mestarinne, Kristus, joka on teissä." Tätä sinun pitää mietiskellä, jos sinun ajatuksesi helposti liikkuvat suurilla aloilla. Syvenny miettimään Kristusta itsessäsi, ainoastaan silloin pääset harhasta, silloin keräät järkesi koko voimat. Sinun pitää tulla täyteen Kristusta itsessäsi.

Ja vanhat intialaiset sanovat: tuo ensimmäinen mietiskely, jolloin mietiskelet mestaria, täydellistä olentoa sinun ulkopuolellasi, Jumalan Poikaa tai persoonallista olentoa, on nimeltään "saguna dshaana", ja se mietiskely, joka kohdistuu omaan sydämeesi on "nirguna dshaana". Edellinen on se, jolla on ominaisuuksia, jälkimmäinen on ilman ominaisuuksia. Kun ensimmäisessä mietiskelyssä, saguna dshaanassa, olet puhdistunut, nostaa se sinut seuraavaan, nirguna dshaanaan, jolloin voit mietiskellä Kristusta sydämessäsi ja joutua niin kosketuksiin sydämessäsi olevan mestarin kanssa, että hän syntyy ja ilmenee sydämessäsi.

Mutta sitten on vielä mietiskely, joka on yläpuolella epäpuhdasta ja puhdasta, yläpuolella ominaisuuksien ja ominaisuudettomuuden, ja se on "brahma dshaana" eli "sudha dshaana". Silloin kun aavistat ja tunnet, että sinun sydämessäsi alkaa koko maailma asua, silloin voit nousta brahma dshaanaan, joka on absoluuttinen mietiskely, sen Ehdottoman miettimistä ja rukoilemista, joka elää kaikkialla, sen ehdottoman Elämän, joka on totuus, puhtaus, ja harmonia kaikkialla ja kaikessa. Se on korkein muoto mietiskelyä; se nostaa sinut täydellisesti itsesi yläpuolelle, se vapauttaa sinut minänä, tulet yhdeksi sen elämän kanssa, joka on kaikkialla, olet sen suuren Elämän poika, suuren Elämän ilmennys. Se on mietiskelyn ja rukouksen huippu.

Tällaisia näköaloja aivan vanhaan intialaiseen tapaan avaa meille Madame Blavatsky. Kuinka toisenlainen on tämä henkinen ilmapiiri kuin kaikki hosuminen ajatuksen kyvyillä ja muilla. Kaikkihan tulee pieneksi ja mitättömäksi, kun nousemme siihen puhtaaseen ja kirkkaaseen ilmapiiriin, jossa syvennymme ainoastaan Jumalaan. Ja me voimme vielä kuin väläyksenä nähdä

ja ymmärtää, ettei tämä ole mitään epäkäytännöllistä, päin vastoin kaikista suurinta ja syvintä käytäntöä, joka on meille ihmisille täällä länsimaillakin tarpeen, jotta voisimme muuttaa tämän nykyisen ristiriitaisen kulttuurin todella inhimilliseksi sivistykseksi.

* * *